

Den gældende Lov giver praktisk talt ikke Vandværksejeren nogen Sikkerhed for, at Vandet i hans Vandværk ikke ødelægges.

Hertil kommer, at Lovens Udtryk er uheldige. Der tales kun om Boringer, hvorved i Praksis forstaas artesiske Boringer med Jernrør, men Brønde kan jo være mindst lige saa farlige.

2) For Lodsejerne: Den nugældende Lov har den Mangel, at Lodsejerne i mange Tilfælde ikke ved, om en af dem udført Boring kan være til Skade for Vandværksejeren. Den nugældende Lov giver ikke Lodsejerne nogen Vejledning i saa Henseende. Endvidere vil Udtrykket i Loven „de ved Boringen havde Udgifter“ skræmme en Del Lodsejere fra at anbringe Drænboringer, idet disse skal suppleres med store Dræningsanlæg for at gøre Nytte, og Lodsejeren med Rette kan nære Frygt for, at der kun vil blive givet ham Erstatning for selve Boringen. Der vil sikkert være mange Lodsejere, der vil antage, at en Boring, til hvilken der kun ledes Drænvand, er ganske uskadelig for Vandværksejeren, og i god Tro anbringe Drænboringer af denne Art.

De Lodsejere, der har anbragt Drænboringer, inden Loven af 24. April 1896 kom, vil ikke kunne forstaa, at Vandværksejeren ikke er pligtig til at give dem fuld Erstatning, og heri maa man give dem Ret. Det samme gælder de Lodsejere, som havde anbragt Drænboringer, inden Vandværket blev anlagt.

Der er ingen anden Vej at gaa end enten, som i Preussen, helt at forbyde Afledning af urent Vand til de underjordiske, vandførende Lag eller at paalægge Vandværksejeren at faa fastsat Grænserne for de Arealer, paa hvilke Afledning af urent Vand til de underjordiske, vandførende Lag bør forbydes.

Det er rimeligt, som i Lovforslaget, at undtage gamle Drikkevandsbrønde fra de Brønde, som der gives Erstatning for. Lovforslagets sidste Stykke har ogsaa min Sympati.

Lovforslaget rører ikke ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Vandværksejeren bør give Erstatning for at føre Vandet bort fra den paagældende Egn og derved paaføre Egnens Beboere større eller mindre Ulemper. Manglerne ved den nugældende Lovgivning eller rettere Mangel paa Lovgivning paa dette Omraade mærkes føleligt ved de store Byer. Tages København som Eksempel, kan, foruden den Gene, der opstaar ved Grundvandets Sænkning — hvorved der paatvinges Landbefolkningen Udgifter til Brøndes Fordybning eller til Anlæg af specielle Vandværker — nævnes Søers Aftapning ved Pumpning i deres Nærhed. Det synes konstateret, at Furaas Vandføring er betydelig forringet, efter at Vandværksanlægene ved Sønderø er anlagte — et Forhold, der paa flere Maader virker uheldigt, idet Møllernes Kraft forringes og Aaen mere og mere faar Karakter af en Spildevandsgrøft.

Sagen kan vistnok kun løses ved, at den store By, selvfølgelig mod passende Betaling, overtager Vandforsyningen af de Egne, hvis Vand den tager.

En Konstatering af Forholdene, inden Vandværket tages i Brug, vilde kunne faas, hvis man kom ind paa, at Vandværker kun maatte anlægges efter Bevilling, en Fremgangsmaade, som man i dette og mange andre Tilfælde anvender efter den nye preussiske Vandlov.

Den gældende Vandlov for Danmark er nu 34 Aar gammel. Var det ikke paa Tide at indsamle Materiale til dens Revision og Supplering?

Ewaldsgade 7, N., den 14. April 1914.

P. Bentzon.